

Butlletí de l'Església de Solsona

OCTUBRE - NOVENBRE - DESEMBRE 2021

NÚM. 788

Butlletí Oficial de l'Església de Solsona

Edita: Bisbat de Solsona

Pl. Palau, 1 - 25280 SOLSONA

Gràfiques Muval - SOLSONA

Dipòsit legal: L-568-1983

Any 2021

Sant Pare

HOMILIA EN L'OBERTURA DEL SÍNODE

Una persona, un home ric, va córrer cap a Jesús mentre ell «sortia de camí» (Mc 10,17). Moltes vegades els evangelis ens presenten Jesús “en camí”, acompanyant l'ésser humà en la seva marxa i escoltant les preguntes que poblen i inquieten el seu cor. D'aquesta manera, ell ens revela que Déu no habita en llocs asèptics, en llocs tranquils, lluny de la realitat, sinó que camina al nostre costat i ens aconsegueix allà on siguem, en les rutes de vegades aspres de la vida. I avui, en donar inici a l'itinerari sinodal, tots -el Papa, els bisbes, els sacerdots, les religioses i els religiosos, les germanes i els germans laics- comencem preguntant-nos: nosaltres, comunitat cristiana, encarnem l'estil de Déu, que camina en la història i comparteix les vicissituds de la humanitat? Estem disposats a l'aventura del camí o, temorosos davant la incertesa, preferim refugiar-nos en les excuses del “no cal” o del “sempre s'ha fet així”?

Fer sínode significa caminar junts en la mateixa direcció. Mirem Jesús, que en primer lloc va trobar en el camí l'home ric, després va escoltar les seves preguntes i finalment el va ajudar a discernir què havia de fer per posseir la vida eterna. Trobar, escoltar, discernir: tres verbs del Sínode en els quals voldria detenir-me.

Trobar. L'evangeli comença referint una trobada. Un home es va trobar amb Jesús i es va agenollar davant seu, fent-li una pregunta decisiva: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» (V. 17). Una pregunta tan important exigeix atenció, temps, disponibilitat per trobar-se amb l'altre i deixar-se interpel·lar per la seva inquietud. El Senyor, en efecte, no es mostra distant, molest o alterat; al contrari, s'entreté amb ell. Està disponible per a la trobada. Res no el deixa indiferent,

tot l'apassiona. Trobar els rostres, creuar les mirades, compartir la història de cada un; aquesta és la proximitat de Jesús. Ell sap que una trobada pot canviar la vida. I en l'evangeli abunden trobades amb Crist que reanimen i guareixen. Jesús no tenia pressa, no mirava el rellotge per fer-ne via i acabar de pressa. Sempre estava al servei de la persona que trobava, per escoltar-la.

També nosaltres, que comencem aquest camí, estem cridats a ser experts en l'art de la trobada. No d'organitzar esdeveniments o de fer una reflexió teòrica dels problemes, sinó, sobretot, d'agafar-nos temps per estar amb el Senyor i d'afavorir la trobada entre nosaltres. Un temps per donar espai a la pregària, a l'adoració, aquesta pregària que tant descuidem: adorar, donar espai a l'adoració, al que l'Esperit vol dir a l'Església; per enfocar-nos amb la cara i la paraula de l'altre, trobar-nos cara a cara, deixar-nos aconseguir per les preguntes de les germanes i els germans, ajudar-nos perquè la diversitat dels carismes, vocacions i ministeris ens enriqueixi. Tota trobada -ho sabem- requereix obertura, valentia, disponibilitat per deixar-se interpel·lar pel rostre i la història de l'altre. Mentre sovint preferim refugiar-nos en relacions formals o utilitzar màscares de circumstància -l'esperit clerical i cortesà: soc més aviat "el senyor mossèn" que no pas un "pare"-, la trobada ens canvia i sovint ens suggereix nous camins que no pensàvem recórrer. Avui, després de l'àngelus, rebré un grup de persones del carrer, que es va aplegar simplement perquè hi ha un grup de gent que va anar a escoltar-los, només a escoltar-los. I des de l'escolta van aconseguir començar a caminar junts. Moltes vegades és aquesta justament la manera en què Déu ens indica el camí a seguir, tot fent-nos sortir de les nostres rutines desgastades. Tot canvia quan som capaços de trobades autèntiques amb ell i entre nosaltres. Sense formalismes, sense falsedats, sense maquillatges.

Segon verb: escoltar. Una veritable trobada només neix de l'escolta. Jesús, en efecte, es va posar a escoltar la pregunta d'aquell home i la seva inquietud religiosa i existencial. No va donar una resposta formal, no va oferir una solució prefabricada, no va fingir respondre amb amabilitat només per desfer-se d'ell i continuar el seu camí. Senzillament el va escoltar. Tot el temps que va caldre, el va escoltar sense pressa. I el més important, Jesús no té por d'escoltar-lo amb el cor i no només amb les orelles. En efecte, la seva resposta no es va limitar a contestar la pregunta, sinó que va permetre a l'home ric que expliqués la seva pròpia història, que parlés de si mateix amb llibertat. Crist li va recordar els manaments, i ell va començar a parlar

de la seva infantesa, a compartir el seu itinerari religiós, la manera en què s'havia esforçat per cercar Déu. Quan escoltem amb el cor passa això: que l'altre se sent acollit, no jutjat, lliure per explicar la pròpia experiència de vida i el propi camí espiritual.

Preguntem-nos, amb sinceritat en aquest itinerari sinodal: Com anem amb l'escolta? Com va "l'oïda" del nostre cor? Permetem a les persones que s'expressin, que caminin en la fe encara que tinguin recorreguts de vida difícils, que contribueixin a la vida de la comunitat sense que se'ls posin traves, sense que siguin rebutjades o jutjades? Fer sínode és posar-se al mateix camí del Verb fet home, és seguir les seves petjades, escoltant la seva Paraula al costat de les paraules dels altres. És descobrir amb sorpresa que l'Esperit Sant sempre bufa de manera sorprenent, suggerint recorreguts i llenguatges nous. És un exercici lent, potser fatigós, per aprendre a escoltar-nos mútuament -bisbes, sacerdots, religiosos i laics, tots, tots els batejats- evitant respostes artificials i superficials, respostes prêt-à-porter. L'Esperit ens demana que ens posem a l'escolta de les preguntes, dels afanys, de les esperances de cada Església, de cada poble i nació. I també a l'escolta del món, dels desafiaments i els canvis que ens posa davant. No insonoritzem el cor, no ens blindem dins les nostres certeses. Les certeses tantes vegades ens tanquen. Escoltem-nos.

I finalment, discernir. La trobada i l'escolta recíproca no són una cosa que acaba en si mateixa, que deixa les coses tal com estan. Al contrari, quan entrem en diàleg, iniciem el debat i el camí, i a la fi no som els mateixos d'abans, hem canviat. Avui, l'evangeli ens ho mostra. Jesús intueix que l'home que té al davant és bo, religiós i practica els manaments, però vol portar-lo més enllà de la simple observança dels preceptes. En el diàleg, l'ajuda a discernir. Li proposa que miri el seu interior, a la llum de l'amor amb què ell mateix, mirant-lo, l'estima (cf. v. 21), i que amb aquesta llum discerneixi a què està lligat veritablement el seu cor. Perquè després descobreixi que el seu bé no és afegir altres actes religiosos, sinó, al contrari, buidar-se de si mateix, vendre el que ocupa el seu cor per fer espai a Déu.

És una indicació preciosa també per a nosaltres. El Sínode és un camí de discerniment espiritual, de discerniment eclesial, que es realitza en l'adoració, en la pregària, en contacte amb la Paraula de Déu. I avui la segona lectura ens diu justament que «la Paraula de Déu és viva i eficaç. Més penetrant que una espasa de

dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i pensaments del cor» (He 4,12). La Paraula ens obre al discerniment i l'il·lumina, orienta el Sínode perquè no sigui una “convenció” eclesial, una conferència d'estudis o un congrés polític, perquè no sigui un parlament, sinó un esdeveniment de gràcia, un procés de sanació guiat per l'Esperit. Jesús, com va fer amb l'home ric de l'evangeli, ens crida en aquests dies a buidar-nos, a alliberar-nos del que és mundà, i també dels nostres tancaments mentals i dels nostres models pastorals repetitius; a interrogar-nos sobre el que Déu ens vol dir en aquest temps i vers quina direcció vol orientar-nos.

Estimats germans i germanes, bon camí junts! Que puguem ser pelegrins enamorats de l'evangeli, oberts a les sorpreses de l'Esperit Sant. No perdem les ocasions de gràcia de la trobada, de l'escolta recíproca, del discerniment. Amb l'alegria de saber que, mentre cerquem el Senyor, és ell qui ve primer al nostre encontre amb el seu amor.

Basilica de Sant Pere, 10 d'octubre de 2021

MISSATGE URBI ET ORBI DE NADAL

Queridos hermanos y hermanas: ¡Feliz Navidad!

La Palabra de Dios, que ha creado el mundo y da sentido a la historia y al camino del hombre, se hizo carne y vino a habitar entre nosotros. Apareció como un susurro, como el murmullo de una brisa ligera, para colmar de asombro el corazón de todo hombre y mujer que se abre al misterio.

El Verbo se hizo carne para dialogar con nosotros. Dios no quiere tener un monólogo, sino un diálogo. Porque Dios mismo, Padre, Hijo y Espíritu Santo, es diálogo, eterna e infinita comunión de amor y de vida.

Dios nos mostró el camino del encuentro y del diálogo al venir al mundo en la Persona del Verbo encarnado. Es más, Él mismo encarnó en sí mismo este camino, para que nosotros pudiéramos conocerlo y recorrerlo con confianza y esperanza.

Hermanas, hermanos, «qué sería el mundo sin ese diálogo paciente de tantas personas generosas que han mantenido unidas a familias y a comunidades» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 198). En este tiempo de pandemia nos damos cuenta de esto todavía más. Se pone a prueba nuestra capacidad de relaciones sociales, se refuerza la tendencia a cerrarse, a valerse por uno mismo, a renunciar a salir, a encontrarse, a colaborar. También en el ámbito internacional existe el riesgo de no querer dialogar, el riesgo de que la complejidad de la crisis induzca a elegir atajos, en vez de los caminos más lentos del diálogo; pero son estos, en realidad, los únicos que conducen a la solución de los conflictos y a beneficios compartidos y duraderos.

En efecto, mientras el anuncio del nacimiento del Salvador, fuente de la verdadera paz, resuena a nuestro alrededor y en el mundo entero, vemos todavía muchos conflictos, crisis y contradicciones. Parece que no terminan nunca y casi pasan desapercibidos. Nos hemos habituado de tal manera que inmensas tragedias ya se pasan por alto; corremos el riesgo de no escuchar los gritos de dolor y desesperación de muchos de nuestros hermanos y hermanas.

Pensemos en el pueblo sirio, que desde hace más de un decenio vive una guerra que ha provocado muchas víctimas y un número incalculable de refugiados. Miremos a Irak, que después de un largo conflicto todavía tiene dificultad para levantarse. Escuchemos el grito de los niños que se alza desde Yemen, donde una enorme tragedia, olvidada por todos, se está perpetrando en silencio desde hace años, provocando muertos cada día.

Recordemos las continuas tensiones entre israelíes y palestinos que se prolongan sin solución, con consecuencias sociales y políticas cada vez mayores. No nos olvidemos de Belén, el lugar en el que Jesús vio la luz, que vive tiempos difíciles, también a causa de las dificultades económicas provocadas por la pandemia, que impide a los peregrinos llegar a Tierra Santa, con efectos negativos en la vida de la población. Pensemos en el Líbano, que sufre una crisis sin precedentes con condiciones económicas y sociales muy preocupantes.

Pero he aquí, en medio de la noche, el signo de esperanza. Hoy «el amor que mueve el sol y las otras estrellas» (*Paraíso*, XXXIII, 145), como dice Dante, se hizo carne. Vino en forma humana, compartió nuestros dramas y rompió el muro de nuestra indiferencia. En el frío de la noche extiende sus pequeños brazos hacia nosotros, está necesitado de todo, pero viene a darnos todo. A Él pidámosle la fuerza de *abrirnos al diálogo*. En este día de fiesta le imploramos que suscite en nuestros corazones anhelos de reconciliación y de fraternidad. A Él dirijamos nuestra súplica.

Niño Jesús, concede paz y concordia a Oriente Medio y al mundo entero. Sostén a todos los que están comprometidos en la asistencia humanitaria a las poblaciones que se ven forzadas a huir de su patria; consuela al pueblo afgano, que desde hace más de cuarenta años es duramente probado por conflictos que obligan a muchos a dejar el país.

Rey de las naciones, ayuda a las autoridades políticas a pacificar las sociedades devastadas por tensiones y conflictos. Sostén al pueblo de Myanmar, donde la intolerancia y la violencia también golpean frecuentemente a la comunidad cristiana y los lugares de culto, y opacan el rostro pacífico de sus gentes.

Sé luz y sostén para quienes creen y trabajan en favor del encuentro y del diálogo, yendo incluso contra corriente, y no permitas que se propaguen en Ucrania las metástasis de un conflicto gangrenoso.

Príncipe de la Paz, asiste a Etiopía para que vuelva a encontrar el camino de la reconciliación y la paz a través de un debate sincero, que ponga las exigencias de la población en primer lugar. Escucha el grito de los pueblos de la región del Sáhel, que padecen la violencia del terrorismo internacional. Dirige tu mirada a los pueblos de los países del Norte de África que sufren a causa de las divisiones, el desempleo y la desigualdad económica, y alivia los sufrimientos de muchos hermanos y hermanas que sufren por los conflictos internos de Sudán y Sudán del Sur.

Haz que en los corazones de los pueblos del continente americano prevalezcan los valores de la solidaridad, la reconciliación y la pacífica convivencia, a través del diálogo, el respeto recíproco y el reconocimiento de los derechos y los valores culturales de todos los seres humanos.

Hijo de Dios, conforta a las víctimas de la violencia contra las mujeres que se difunde en este tiempo de pandemia. Ofrece esperanza a los niños y a los adolescentes víctimas de intimidación y de abusos. Da consuelo y afecto a los ancianos, sobre todo a los que se encuentran más solos. Concede serenidad y unidad a las familias, lugar primordial para la educación y base del tejido social.

Dios con nosotros, concede salud a los enfermos e inspira a todas las personas de buena voluntad para que encuentren las soluciones más adecuadas que ayuden a superar la crisis sanitaria y sus consecuencias. Haz que los corazones sean generosos, para hacer llegar la asistencia necesaria, especialmente las vacunas, a las poblaciones más pobres. Recompensa a todos los que demuestran responsabilidad y entrega al hacerse cargo de sus familiares, de los enfermos y de los más débiles.

Niño de Belén, permite que los prisioneros de guerra, civiles y militares, de los conflictos recientes, y quienes están encarcelados por razones políticas puedan volver pronto a sus hogares. No nos dejes indiferentes ante el drama de los emigrantes, de los desplazados y de los refugiados. «Sus ojos nos piden que no miremos a otra parte, que no reneguemos de la humanidad que nos une, que hagamos nuestras sus historias y no olvidemos sus dramas».

Verbo eterno que te has hecho carne, haznos diligentes hacia nuestra casa común, que también sufre por la negligencia con la que frecuentemente la tratamos, y motiva a las autoridades políticas a llegar a acuerdos eficaces para que las próximas generaciones puedan vivir en un ambiente respetuoso para la vida.

Queridos hermanos y hermanas: Muchas son las dificultades de nuestro tiempo, pero más fuerte es la esperanza, porque «un niño nos ha nacido» (*Is* 9,5). Él es la Palabra de Dios y se ha hecho un infante, solo capaz de llorar y necesitado de todo. Ha querido aprender a hablar, como cada niño, para que aprendiésemos a escuchar a Dios, nuestro Padre, a escucharnos entre nosotros y a dialogar como hermanos y hermanas. Oh Cristo, nacido por nosotros, enséñanos a caminar contigo por los senderos de la paz. ¡Feliz Navidad a todos!

Vaticano, 25 de diciembre de 2021

CARTA ALS MATRIMONIS AMB MOTIU DE L'ANY “FAMÍLIA AMORIS LAETITIA”

Estimats esposos i esposes de tot el món,

Amb motiu de l'Any “*Família Amoris Laetitia*”, m'apropo a vosaltres per expressar-vos tot el meu afecte i proximitat en aquest temps tan especial que estem vivint. Sempre he tingut present les famílies en les meves pregàries, però encara més durant la pandèmia, que ha provat durament a tots, especialment els més vulnerables. El moment que estem passant em porta a apropar-me amb humilitat, afecte i acolliment a cada persona, a cada matrimoni i a cada família en les situacions que estem experimentant.

Aquest context particular ens convida a fer vida les paraules amb les quals el Senyor crida Abraham a sortir de la seva pàtria i de la casa del seu pare cap a una terra *desconeguda* que ell mateix li mostrarà (cf. *Gn 12,1*). També nosaltres hem viscut més que mai la incertesa, la soledat, la pèrdua d'èssers estimats i ens hem vist impulsats a sortir de les nostres seguretats, dels nostres espais de “control”, de les nostres pròpies maneres de fer les coses, de les nostres apetències, per atendre no només el bé de la pròpia família, sinó a més a més el de la societat, que també depèn dels nostres comportaments personals.

La relació amb Déu ens modela, ens acompanya i ens mobilitza com a persones i, en última instància, ens ajuda a “sortir de la nostra terra”, en moltes ocasions amb cert respecte i, fins i tot, por a allò desconegut, però des de la nostra fe cristiana sabem que no estem sols, ja que Déu està en nosaltres, amb nosaltres i entre nosaltres: en la família, en el barri, en el lloc de treball o estudi, en la ciutat que habitem.

Com Abraham, cadascun dels esposos surt de la seva terra des del moment en què, sentint la crida a l'amor conjugal, decideix lliurar-se a l'altre sense reserves. Així, ja el nuviatge implica sortir de la pròpia terra, perquè suposa transitar junts el camí que condueix al matrimoni. Les diferents situacions de la vida: el pas dels dies, l'arribada dels fills, el treball, les malalties són circumstàncies en les quals el compromís que adquirireu l'un amb l'altre fa que cadascú hagi d'abandonar les

pròpies inèrcies, certeses, zones de confort i sortir cap a la terra que Déu us promet: ser dos en Crist, *dos en un*. Una única vida, un “nosaltres” en la comunió de l’amor amb Jesús viu i present en cada moment de la vostra existència. Déu us acompanya, us estima incondicionalment. No esteu sols!

Estimats esposos, sapigueu que els vostres fills -i especialment els joves- us observen amb atenció i busquen en vosaltres el testimoni d’un amor fort i fiable. “Que important és que els joves vegin amb els seus propis ulls l’amor de Crist viu i present en l’amor dels matrimonis, que testimonien amb la seva vida concreta que l’amor per sempre és possible!”. Els fills són un regal, sempre, canvien la història de cada família. Estan assedegats d’amor, de reconeixement, d’estima i de confiança. La paternitat i la maternitat us criden a ser generatius per donar als vostres fills el goig de descobrir-se fills de Déu, fills d’un Pare que ja des del primer instant els ha estimat tendrament i els porta de la mà cada dia. Aquest descobriment pot donar als vostres fills la fe i la capacitat de confiar en Déu.

Certament, educar els fills no és gens fàcil. Però no oblidem que ells també ens eduquen. El primer àmbit de l’educació continua sent la família, en els petits gestos que són més eloqüents que les paraules. Educar és abans de res acompanyar els processos de creixement, és estar presents de moltes formes, de tal manera que els fills puguin comptar amb els seus pares en tot moment. L’educador és una persona que “genera” en sentit espiritual i, sobretot, que “es juga” posant-se en relació. Com a pare i mare és important relacionar-vos amb els vostres fills a partir d’una autoritat guanyada dia rere dia. Ells necessiten una seguretat que els ajudi a experimentar la confiança en vosaltres, en la bellesa de les seves vides, en la certesa que no estan mai sols, passi el que passi.

Per altra banda, i com ja he assenyalat, la consciència de la identitat i la missió dels laics en l’Església i en la societat ha augmentat. Vosaltres teniu la missió de transformar la societat amb la vostra presència en el món del treball i fer que es tinguin en compte les necessitats de les famílies.

També els matrimonis han de “primerejar” dins de la comunitat parroquial i diocesana amb les seves iniciatives i la seva creativitat, buscant la complementaritat dels carismes i vocacions com a expressió de la comunió eclesial; en particular, els

“cònjuges juntament amb els pastors, per caminar amb altres famílies, per ajudar els més febles, per anunciar que, també en les dificultats, Crist es fa present”.

Per tant, us exhorto, estimats esposos, a participar en l'Església, especialment en la pastoral familiar. Perquè “la corresponsabilitat en la missió crida els matrimonis i els ministres ordenats, especialment els bisbes, a cooperar de manera fecunda en la cura i la custòdia de les Esglésies domèstiques”. Recordeu que la família és la “cèl·lula bàsica de la societat” (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 66). El matrimoni és realment un projecte de construcció de la “cultura de l'encontre” (Carta enc. *Fratelli tutti*, 216). És per això que les famílies tenen el desafiament d'establir *ponts* entre les generacions per a la transmissió dels valors que constitueixen la humanitat. Es necessita una *nova creativitat* per expressar en els desafiaments actuals els valors que ens constitueixen com a poble en les nostres societats i en l'Església, Poble de Déu.

La vocació al matrimoni és una crida a conduir un vaixell incert però segur per la realitat del sagrament –en un mar a vegades agitat. Quantes vegades, com els apòstols, sentiu ganes de dir o, millor dit, de cridar: “Mestre! No t'importa que morim?” (*Mc* 4,38). No oblidem que a través del sagrament del matrimoni Jesús està present en aquesta barca. Ell es preocupa per vosaltres, roman amb vosaltres en tot moment en el vaivé de la barca agitada pel mar. En un altre passatge de l'evangeli, enmig de les dificultats, els deixebles veuen que Jesús s'apropa enmig de la tempesta i el reben a la barca; així també vosaltres, quan la tempesta creix, deixeu pujar Jesús a la vostra barca, perquè quan pujà “on estaven ells, [...] va cessar el vent” (*Mc* 6,51). És important que junts mantingueu la mirada fixa en Jesús. Només així trobareu la pau, superareu els conflictes i trobareu solucions a molts dels vostres problemes. No perquè aquests hagin de desaparèixer, sinó perquè podreu veure'ls des d'una altra perspectiva.

Només abandonant-se en les mans del Senyor podreu viure el que sembla impossible. El camí és reconèixer la pròpia fragilitat i la impotència que experimenteu davant tantes situacions que us envolten, però al mateix temps tenir la certesa que d'aquesta manera la força de Crist es manifesta en la vostra debilitat (cf. *2 Co* 12,9). Va ser just enmig d'una tempesta que els apòstols arribaren a conèixer la reialesa i divinitat de Jesús, i aprengueren a confiar en ell.

A la llum d'aquests passatges bíblics, voldria aprofitar per reflexionar sobre algunes *dificultats i oportunitats* que han viscut les famílies en aquest temps de pandèmia. Per exemple, va augmentar el temps d'estar junts, i això ha estat una oportunitat única per cultivar el diàleg en família. És clar que això requereix un especial exercici de paciència, no és fàcil estar junts tota la jornada quan en la mateixa casa s'ha de treballar, estudiar, recrear-se i descansar. Que el cansament no us guanyi, que la força de l'amor us animi per mirar més l'altre -el cònjuge, els fills- que la pròpia fatiga. Recordeu allò que us vaig escriure en *Amoris laetitia* reprenent l'himne paulí de la caritat (cf. nn. 90-119). Demaneu aquest do amb insistència a la Sagrada Família, torneu a llegir l'elogi de la caritat perquè sigui ella la que inspire les vostres decisions i accions (cf. *Rm* 8,15; *Ga* 4,6).

D'aquesta manera, estar junts no serà una penitència, sinó un refugi enmig de les tempestes. Que la llar sigui un lloc d'acollida i de comprensió. Guardeu en el vostre cor el consell als nuvis que vaig expressar amb les tres paraules: "permís, gràcies, perdó". I quan sorgeixi algun conflicte, "mai acabar el dia en família sense fer les paus". No us avergonyiu d'agenollar-vos junts davant Jesús en l'eucaristia per trobar moments de pau i una mirada mútua feta de tendresa i bondat. O de prendre la mà de l'altre, quan estigui una mica enutjat, per arrencar-li un somriure de complicitat. Fer, potser, una breu pregària, recitada en veu alta junts, abans d'adormir-se a la nit, amb Jesús present entre vosaltres.

Tanmateix, per a alguns matrimonis la convivència a la qual s'han vist forçats durant la quarantena ha estat especialment difícil. Els problemes que ja existien es van agreujar i generaren conflictes que moltes vegades s'han tornat quasi insuportables. Molts han viscut, fins i tot, la ruptura d'un matrimoni que venia suportant una crisi que no es va saber o no es va poder superar. A aquestes persones també els vull expressar la meua proximitat i afecte.

La ruptura d'una relació conjugal genera molt sofriment degut a la decepció de tantes il·lusions; la manca d'entesa provoca discussions i ferides no fàcils de reparar. Tampoc als fills és possible estalviar-los el sofriment de veure que els seus pares ja no estan junts. Així i tot, no deixeu de demanar ajuda perquè els conflictes puguin superar-se d'alguna manera i no causin encara més dolor entre vosaltres i els vostres fills. El Senyor Jesús, en la seva misericòrdia infinita, us inspirarà la

manera de continuar endavant enmig de tantes dificultats i afliccions. No deixeu d'invocar-lo i de buscar en ell un refugi, una llum per al camí, i en la comunitat eclesial una "casa paterna on hi ha lloc per a cadascú amb la seva vida al damunt" (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 47).

Recordeu que el perdó sana tota ferida. Perdonar-se mútuament és el resultat d'una decisió interior que madura en l'oració, en la relació amb Déu, com a do que brolla de la gràcia amb què Crist omple la parella quan el deixen actuar, quan es dirigeixen a ell. Crist "habita" en el vostre matrimoni i espera que li obriu els vostres cors per sostenir-los amb el poder del seu amor, com els deixebles en la barca. El nostre amor humà és dèbil, necessita la força de l'amor fidel de Jesús. Amb ell podeu de veritat construir la "casa sobre roca" (*Mt 7,24*).

A propòsit d'això, permeteu-me que dirigeixi unes paraules als joves que es preparen per al matrimoni. Si abans de la pandèmia per als nuvis era difícil projectar un futur quan era ardu trobar una feina estable, ara augmenta encara més la situació d'incertesa laboral. Per això, convido els nuvis a no desanimar-se, a tenir la "valentia creativa" que va tenir sant Josep, la memòria del qual he volgut honrar en aquest Any dedicat a ell. Així també vosaltres, quan es tracti d'afrontar el camí del matrimoni, tot i tenir pocs mitjans, confieu sempre en la Providència, ja que "a vegades les dificultats són precisament les que fan aflorar recursos en cadascun de nosaltres que ni tan sols pensàvem tenir" (Carta ap. *Patris corde*, 5). No dubteu a demanar suport a les vostres pròpies famílies i a les vostres amistats, a la comunitat eclesial, a la parròquia, per viure la vida conjugal i familiar aprenent d'aquells que ja han transitat el camí que vosaltres esteu començant.

Abans d'acomiar-me, vull enviar una salutació especial als avis i les àvies que durant el temps d'aïllament es van veure privats de veure i estar amb els seus nets, a les persones grans que sofriren de manera encara més radical la soledat. La família no pot prescindir dels avis, ells són la memòria vivent de la humanitat, "aquesta memòria pot ajudar a construir un món més humà, més acollidor".

Que sant Josep inspire en totes les famílies la valentia creativa, tan necessària en aquest canvi d'època que estem vivint, i la Mare de Déu acompanyi en els vostres matrimonis la gestació de la "cultura de l'encontre", tan urgent, per superar

les adversitats i oposicions que enfosqueixen el nostre temps. Els nombrosos desafiaments no poden robar el goig dels qui saben que estan caminant amb el Senyor. Viviu intensament la vostra vocació. No deixeu que un semblant trist transformi els vostres rostres. El vostre cònjuge necessita el vostre somriure. Els vostres fills necessiten les vostres mirades que els encoratgin. Els pastors i les altres famílies necessiten la vostra presència i alegria: l'alegria que ve del Senyor!

M'acomiedo amb afecte animant-vos a continuar vivint la missió que Jesús ens ha encomanat, perseverant en la pregària i “en la fracció del pa” (*Fets 2,42*).

I si us plau, no us oblideu de pregar per mi, jo ho faig cada dia per vosaltres. Fraternalment, Francesc.

Sant Joan del Laterà, 26 de desembre de 2021

Documents episcopals

HOMILIA DE LA MISSA DEL DIA DE NADAL

L'àngel de la nit de Nadal va convidar aquells pastors que vivien al ras a anar a Betlem, per trobar l'infant, tot just nat, amb aquestes paraules: *No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.* Ells hi anaren amb pressa, i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. També nosaltres avui, en el dia de Nadal, hem vingut a la celebració de la missa per trobar-nos amb aquell Fill que ens ha estat donat, el qui és el nostre Salvador. Els cristians celebrem amb joia immensa la glòria de Déu que se'ns ha manifestat en el rostre tendre del nen de Betlem. La glòria de Déu que és, al mateix temps, la pau per als homes. Perquè Jesús és la pau!

La litúrgia d'aquest dia ens duu a aprofundir el misteri que celebrem. Ho fa certament el pròleg de l'evangeli que ens ha estat proclamat, però també les altres dues lectures bíbliques. El naixement de Nostre Senyor Jesucrist ens porta consol, perquè el Fill de Déu fet home ens duu la plenitud del coneixement de Déu, ja que ell és la vida i la llum dels homes. Crist ha nascut, perquè vol ser acollit per nosaltres.

Una constant en l'Esriptura santa, principalment en els profetes, és la paraula *consol*. Déu consola el seu poble. En un món on, massa sovint, les llàgrimes entelen els ulls dels innocents; on hi ha molts cors adolorits que no troben sentit al que estan sofrint; on la buidor en el cor de moltes persones els fa néixer la tristesa que no deixa viure. En aquest món, tant en el passat com en el present, Déu fa sentir amb goig *a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei»*. La reialesa del nostre Déu s'ha manifestat aquest dia de Nadal en aquell infant, embolcallat i posat

en una menjadora. No és pas la reialesa d'aquest món, la del poder i les armes, sinó la reialesa del qui ve a servir i a donar la seva vida, perquè els petits i els pobres regnin amb ell. És el reialme de l'amor. D'aquell amor que és més fort que la mort. Aquest és el consol de Nadal: l'amor de Déu és amb nosaltres i no ens abandona mai. Aquest és el motiu de la joia profunda, malgrat tantes coses que intenten de fer-nos perdre l'alegria de viure i estimar. Els cristians som els qui rebem el consol del nostre Déu; per això hem de ser portadors d'aquest consol als nostres germans que viuen en la tribulació. De fet, el naixement de Jesús ens parla de la tendresa del nostre Déu. Jesús ha vingut a dur al món la revolució de la tendresa. Què, si no, és l'amor misericordiós de Déu que ens arrenca del poder del pecat i de la mort, amb la tendresa de l'amor que sempre perdona, guareix i allibera? Deixem, doncs, que el consol de Déu, en aquest dia de Nadal, ompli els nostres cors, per vessar-lo en el cor de tants i tants germans nostres que esperen la bona notícia del consol del nostre Déu en el més pregon del seu ésser.

Qui és aquest Jesús nascut a Betlem i posat en una menjadora que ens ve a portar el consol? Ell és el Fill de Déu fet home per nosaltres en el si virginal de Maria. Ell, tot just nat, encara que no pot pronunciar paraules, és el Verb de Déu, la Paraula eterna del Pare. En ell, en la seva humanitat, en el seu rostre, en la seva mirada, en el seu plor i en el seu somriure d'infant, de manera abreujada, es fa present tota la Paraula de Déu, present en les Escripures i en la mateixa creació. El Pare no té cap altra Paraula que ell, i en ell ens ho ha dit tot. Tota realitat pren des d'ell i en ell tot el seu sentit. Sense ell res no té consistència. Els cristians no som seguidors d'un llibre, sinó seguidors de Jesús, el Crist, el Senyor. En ell tots els llibres de la Bíblia prenen sentit. Tota saviesa religiosa o filosòfica, tant del passat com del present i del futur, solament en Jesús podrà trobar la seva plenitud. Per això nosaltres som cristians: perquè en ell tenim la plenitud de la revelació de Déu i de la revelació de qui som nosaltres i què hem de fer per caminar vers Déu, vers la salvació. Aquesta és la gosadia del mateix Crist i l'atreviment dels cristians enmig del nostre món que es vanta de la tolerància i del pluralisme, encara que sovint caigui en exclusivismes i dogmatismes. Enmig de la nostra societat i davant dels nostres coetanis, nosaltres, com sant Pere davant del sanedrí, hem de confessar obertament i amb la força de l'Esperit que ens fa parlar amb llibertat, que *la salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist, el nazarè, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4,12).

En l'evangeli hem escoltat el que diu el pròleg de sant Joan: *Ell ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit*. Jesús ha vingut per salvar-nos. I la seva salvació solament pot ser realitat si el cor de cada persona l'acull. I aquest és el drama del nostre món. De fet, l'únic drama que es desenvolupa en aquest món és el de l'aventura, rica en turments i alegries, de l'home infinitament sol·licitat pel boig amor del seu Déu. Un drama, amb tants i tants episodis de manca de fe, d'esperança i de caritat; episodis de tancament a Déu i als germans; episodis de dolor i sofriment de les persones i de la mateixa creació. En el fons, tots aquests episodis són expressió del drama de Déu, de Jesús, que truca al cor de les persones, perquè vol ser reconegut i estimat, ja que en ell i solament en ell la persona troba el sentit profund de la vida. Però, encara avui, en aquesta Catalunya nostra, poble forjat per la fe cristiana, poble del Senyor, n'hi ha molts que no acullen Jesús que dia a dia és a la porta del seu cor, perquè vol donar-nos la vida, la llum que ell ens ve a portar en el misteri de Nadal.

El Senyor ens ha fet el do de la fe enmig del nostre món. I per això, ens trobem en aquesta catedral de Solsona per celebrar Nadal amb el cor obert a Crist que ve a salvar-nos. Necessitem viure amb veritat el misteri de Nadal. Sense Jesucrist no hi ha Nadal veritable. Sí que gràcies a Déu hi ha expressions festives i costums personals o familiars que, tenint la seva arrel en la fe en Crist, continuen essent manifestacions de gran humanitat i, en el fons, cultura cristiana: els desigs de pau i felicitat per a tots, les trobades familiars entorn de la taula, les lluminàries festives; sense oblidar les expressions culturals com les cançons nadalenques, els pessebres, els pastorets. L'esforç evangelitzador de tota l'Església pren també relleu per a nosaltres en aquestes festes nadalenques. Ens hem de deixar evangelitzar per l'àngel que ens envia vers Jesús, tot just nat a l'establia de Betlem. Jesús és el cor, el fonament i la meta de la nostra fe. «Si Jesucrist no constitueix la seva riquesa, l'Església és miserable. Si l'Esperit de Jesucrist no floreix en ella, l'Església és estèril. El seu edifici amenaça ruïna, si no és Jesucrist el seu Arquitecte i si l'Esperit Sant no és el morter de les pedres vives amb les quals està constituïda. No té cap bellesa, si no reflecteix la bellesa sense parió del rostre de Jesucrist» (Henri de Lubac, *Meditació sobre l'Església*, cap. 6). De fet, aquells pastors de la nit de Nadal se'n tornaren contents després de veure amb els seus ulls el que l'àngel els havia anunciat. També nosaltres, en tornar a les nostres llars, hem de dur en els nostres ulls i en els nostres llavis la bona notícia de l'amor de Déu que, una vegada més,

se'ns ha manifestat. L'evangelització sempre necessària l'hem de viure intensament en aquestes festes de Nadal. Que dels nostres llavis i dels nostres cors brolli el nom de Jesús i el seu amor envers tothom!

Que santa Maria, que contemplà com ningú el rostre de l'Infant diví, i sant Josep, que veia reflectida en els ulls de Maria la bellesa de Jesús, ens ajudin a viure sempre en el desig de no perdre mai Jesús del nostre cor, per arribar un dia a veure'l cara a cara en el regne del cel. Amén.

Catedral de Solsona, 25 de desembre de 2021

COL·LECTES MANADES PER A L'ANY 2022

Decret 20/21. Solsona, 27 d'octubre de 2021

Per tal que hi hagi constància de les col·lectes que han de fer-se a la diòcesi durant l'any 2022, d'acord amb les indicacions de la Santa Seu i el calendari aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola,

Disposo el següent,

1. **Les col·lectes manades** a la diòcesi de Solsona per a l'any 2022 són les següents:

- Mans Unides -Contra la fam-, dia 13 de febrer
- Seminari, dia 20 de març
- Llocs Sants -Terra Santa-, dia 15 d'abril
- Càritas diocesana, dia 19 de juny
- Sant Pare, dia 29 de juny
- Domund, dia 23 d'octubre
- Germanor -Església diocesana-, dia 6 de novembre

2. **Les col·lectes aconsellades** a la diòcesi de Solsona per a l'any 2022 són les següents:

- Infància missionera, dia 16 de gener
- Clergat nadiu, dia 8 de maig

3. És responsabilitat de cada rector decidir si es faran dues col·lectes el mateix diumenge (una ordinària i una altra a través del sobre propi de la col·lecta manada) o bé una de sola (destinada exclusivament a la intenció de la col·lecta manada).

4. Des de la cúria diocesana o de les delegacions corresponents, els rectors de les parròquies rebran, amb la deguda anticipació, els cartells, materials i sobres per a cada una de les col·lectes manades i les aconsellades.

5. Recordem l'obligació de les parròquies de fer cadascuna de les col·lectes manades establertes en el llistat que acompanya aquest decret.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Administrador Apostòlic de Solsona

+ Romà Casanova i Casanova
Administrador apostòlic de Solsona

Per manament seu

Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

GLOSSES DOMINICALS AL FULL DIOCESÀ

Vers on “Caminem junts”?

3 d'octubre de 2021

Tant o més important que el camí és la meta. Una realitat bona a aconseguir fa bo el camí, si aquest és correcte, encara que hi hagi dificultats a passar; sense caure, però, en la fal·làcia que el fi justifica els mitjans. El sant pare Francesc ens ha fet una crida a tots els membres de l'Església perquè ens posem en camí sinodalment. Ens ho demana perquè ell sap que caminar junts forma part del nostre ADN com a cristians. Els seguidors de Crist no ho hem de fer tots sols, sinó amb els altres, i aquests altres són tots els germans, sense exclusió. El «nosaltres sols» no és pas el «nosaltres» que neix al mateix instant en què una persona es troba amb el Crist vivent, sinó un tancament impropí.

En la nostra llengua distingim entre qui camina sense una meta clara (peregrí) i el qui ho fa vers un lloc concret (pelegrí). La condició cristiana és la del pelegrí: sabem d'on venim i cap on anem. El trobament amb el Senyor en la pàtria definitiva és la meta del nostre caminar. Estarem amb ell per sempre, ens diu sant Pau (1Te 4,18). I el mateix hem de dir de l'Església: «Poble de Déu pelegrí i missioner». Aquest camí propi dels cristians no el fem pas sols, el fem amb els altres. Una imatge clara i suggestiva és la del poble d'Israel fent la ruta pel desert vers la terra promesa.

Molts són els elements a assenyalar: el protagonisme de Déu, el lideratge de Moisès, les dificultats, les proves, el cansament, les defallences, el guiatge del núvol lluminós, el pacte... I quelcom que ens deixa pensatius: Moisès mor a les portes de la Terra Santa i no hi entra.

El camí sinodal propi de l'Església és, en expressió del papa Francesc, polièdric. Aquesta no és, en la seva essència, piramidal: uns a dalt i els altres a sota; ni tampoc és esfèrica, on tot és igual i uniforme; sinó que és polièdrica: en l'Església cadascú, amb la seva vocació, ministeri, funció, carisma propi, aporta el millor d'ell mateix a la comunió.

La meta del camí sinodal que ens ofereix el Sant Pare és aprofundir, a la llum de l'Esperit Sant, que guia sempre l'Església, el que som nosaltres com a membres d'aquesta: pelegrins i missioners. És una oportunitat oberta a tots per a emprendre de nou el camí del nostre seguiment de Crist. Agafar un nou alè, fent una pausa, essent capaços de mirar el camí fet, amb tot el que hi ha de positiu i el que no ho ha estat tant. I això, fer-ho tots junts, vivint la unitat en la diversitat i essent capaços de descobrir conjuntament noves sendes que ens menin a fer arribar l'evangeli als pobres.

Un moment de gràcia que no hem de deixar perdre

10 d'octubre de 2021

En l'evangeli trobem unes paraules de Jesús pronunciades amb el cor una mica dolgut per la manca de resposta que observa en el seu entorn: Toquem la flauta, i no balleu; cantem complantes i no ploreu (Lc 7,32). Aquella actitud de tancament en molts dels qui escoltaven les paraules de Jesús i veien les seves obres és també un perill per a nosaltres. Als qui, per raó del nostre baptisme, som deixebles seus, no sempre ens és fàcil de descobrir la veu del Senyor per a posar-nos en camí i seguir-lo de tot cor i sense marrades. Hi ha moltes pors, com també hi ha molts tancaments com a fruit d'algunes nostres experiències, i, per què no, dels nostres pecats, disfressats, a vegades, amb les excuses que ens anem fabricant per uns motius més ideològics que reals.

Ara l'Església, per la veu del qui sabem que és i que reconeixem com a pastor universal, en nom de Crist, l'únic i bon Pastor, ens convoca a viure el camí sinodal de tota l'Església en la preparació del Sínode de Bisbes de l'any 2023. Certament podem pensar que això ens cau molt lluny; però més aviat hem de pensar que podem oferir la nostra petita aportació en la universalitat de l'Església. També ens podria semblar que no sabem ben bé vers on caminem i sentir reticència enfront d'una cosa que no sabem del tot què ens demana.

Ara bé, per damunt de tot això hi ha una gran veritat que ens ha d'animar a posar-nos en camí tots junts, com se'ns demana. Em refereixo a la convicció profunda que, quan fem allò que l'Església ens demana, hi ha una presència de Déu que es manifesta en la gràcia que es vessa en el cor dels qui acullen el que ve d'ell

mateix per mitjà de la seva Església, i aquesta mateixa gràcia es manifesta en la vida de les parròquies i comunitats.

No deixem perdre, doncs, el moment de gràcia que el Senyor posa en el nostre camí com a Església diocesana que peregrina en la terra beneïda de Solsona. Acolлим la crida del Papa a fer el camí sinodal, caminant tots junts, més enllà de les nostres diferències, que, comparades amb el que ens uneix —Crist i la seva Església—, són molt petites.

Us convoco, doncs, en nom del Senyor, espòs de l'Església, a l'obertura del Sínode de Bisbes a la nostra Església solsonina, que farem, si Déu vol, dissabte vinent, 16 d'octubre, al matí a la nostra catedral de Santa Maria. Acceptar aquesta invitació és un petit pas per a cada un de nosaltres en el camí de l'autèntic seguiment de Crist.

El camí de la sinodalitat

17 d'octubre de 2021

«El camí de la sinodalidad és el camí que Déu espera de l'Església en el tercer mil·lenni.» El sant pare Francesc va pronunciar aquestes paraules l'any 2015 en un discurs en ocasió del 50è aniversari de la institució del Sínode de Bisbes, un dels fruits del Concili Vaticà II. I ara el Papa aboca tota l'Església a fer el camí sinodal participant en la fase preparatòria diocesana de tot el procés que durà a l'assemblea del Sínode de Bisbes del 2023, en la qual participarà una representació de prelats del món sencer.

El camí sinodal proposat per Francesc vol fer palès que no n'hi ha prou amb reflexionar sobre la importància que tota l'Església camini unida —això és el que significa la paraula «sínodo»—, des de les claus de la comunió, la participació i la missió; sinó que ell desitja posar en camí tota l'Església, per a viure en tots els seus àmbits —diòcesi, parròquia, comunitats religioses, moviments, associacions— l'experiència de caminar junts, de viure en la nostra pròpia carn tot el que això aporta d'alegria i repte, de dificultat i esperança, d'unitat i amor, de ferides i intuïcions, de camins oberts i de conversió.

Aquest itinerari s'ha de fer sempre a la llum de la Paraula de Déu, sabent que l'Esperit Sant guia l'Església. Caminar junts significa estar disposats a l'escolta del mateix Esperit, restant oberts a les sorpreses que certament ell prepararà per a nosaltres al llarg del camí. El dinamisme propi d'aquest itinerari ens demana deixar-nos educar per l'Esperit en una mentalitat veritablement sinodal, entrant amb audàcia i llibertat de cor en un procés de conversió, sense el qual no serà possible la «perenne reforma de la qual l'Església mateixa, en quant institució humana i terrenal, sempre té necessitat» (UR, 6).

En un món dividit per les dissensions i les discòrdies, on les nacions i pobles són incapaços de proposar un projecte compartit, l'Església és cridada, ara com sempre, a viure la seva identitat més pregona: «L'Església és en Crist com un sacrament, o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de tot el llinatge humà» (LG, 1). Ens ho creiem, això? Serem capaços de practicar, encara més, la unitat en la diversitat? Ens posarem junts a l'escolta de l'Esperit? Sens dubte, posar-nos en camí junts, vivint el camí sinodal proposat, és un signe profètic. Viure la comunió, compartint els dons que hem rebut en la participació i el diàleg, és condició necessària per a viure la missió.

L'anunci té la prioritat en la missió

24 d'octubre de 2021

Una de les temptacions en el camí del seguiment de Crist, fet sinodalment —com ara se'ns demana que fem de manera més conscient—, és la d'oblidar que és un camí de lluita. No és fàcil —com no ho ha estat ni ho serà mai— ser cristià. Solament el qui lluiti per vèncer la comoditat, la recerca de solucions ràpides i fàcils, així com la temptació de pactar amb un humanisme bonàs, que redueix la radicalitat de l'evangeli, podrà seguir caminant vers la meta de la santedat i la missió.

Enfront d'un món que no ens plau, on es fan presents massa sovint l'egoisme, la injustícia, l'hedonisme, la violència creixent, tenim clares les receptes de justícia, harmonia, compassió, solidaritat, fraternitat, perdó, sostenibilitat. Tot això és bo; però, és suficient? No ens manca ser més clars per a dir, sense embuts, que totes aquestes realitats tenen una font? Els valors, que veiem tan necessaris, pensem que

són fàcils de sostenir sense un fonament? No hem deixat Déu una mica de banda en la nostra mirada a la realitat? Ens creiem de debò que sense Déu no podem fer res? Ens hem de preguntar, doncs, si entre nosaltres no està en crisi l'anunci clar i explícit de Crist.

Faig aquesta reflexió en el Diumenge mundial de les missions catòliques, el DOMUND, perquè aquesta jornada posa al davant nostre la necessitat de donar suport a l'acció evangelitzadora de l'Església per tot el món, assenyaladament en els països més pobres. M'agrada de dir que aquesta col·lecta a favor de les missions és un termòmetre de la nostra fe en Crist, únic salvador de la humanitat. Qui estima la fe en Crist no la té tancada en la seva intimitat, sinó que, com els apòstols en els inicis de l'Església, pensa que no podem deixar de dir el que hem vist i sentit (Ac 4,20). Així ens ho recorda el sant pare Francesc: «Els cristians no podem reservar el Senyor per a nosaltres mateixos».

«L'Església existeix per a evangelitzar» (EN, 14), ensenyava sant Pau VI, i ell mateix insistia: «L'evangelització també ha de contenir sempre —com a base, centre i, al mateix temps, cim del seu dinamisme— una clara proclamació que en Jesucrist s'ofereix la salvació a tots els homes, com a do de la gràcia i de la misericòrdia de Déu» (EN, 44). L'anunci de Crist té, doncs, la prioritat permanent en la missió: «L'Església no pot negligir el manament explícit de Crist, no pot privar els homes de la “Bona Nova” que són estimats i salvats per Déu» (sant Joan Pau II, RM, 44).

“Espero la resurrecció dels morts i la vida de la glòria”

31 d'octubre de 2021

En una societat on predomina la visió immanentista, sense horitzons oberts ni futur al davant, els cristians tenim la gosadia de professar la nostra fe en Crist, mort i ressuscitat. Certament, és una gosadia per a molts dels nostres coetanis l'afirmació d'una existència més enllà d'aquesta vida terrenal; i encara n'és més, d'agorurada, la nostra fe que proclama que hi ha algú que ha vençut la mort, que ha ressuscitat, que viu per sempre en la glòria de Déu. Però el sùmmum de la nostra gosadia cristiana és el fet de professar, des de la nostra fe, la resurrecció dels morts.

Sí, posant la confiança en Déu, que ha ressuscitat el seu Fill, sabem que els nostres pobres cossos, que són enterrats en la debilitat, ressuscitaran el darrer dia, quan Crist es manifesti, ple de glòria i de majestat, als ulls de tothom.

Aquesta fe acompanya l'Església des dels seus inicis, des d'aquell matí de Pasqua quan Crist, victoriós sobre la mort, es va aparèixer a les dones i als deixebles. Aquell matí l'horitzó restà obert a la infinitud de la vida en la glòria de Déu. No hi ha res que pugui destruir la certesa d'una vida plena per al qui creu en Crist, ni la mateixa mort, la nostra primera enemiga, perquè el seu reialme ha estat derrotat. Aquesta gran esperança és la que dona alè en les lluites de cada dia als deixebles de Crist de tots els llocs i de tots els temps. I, encara que no ho sembli, aquesta esperança és la font de l'autèntica llibertat. Ho testifiquen les legions d'homes i dones que, al llarg dels segles, en una existència silenciosa i humil, han estat capaços d'estimar fins al final, donant-se de veritat, fent present la vida nova que es manifesta en el qui creu en Jesucrist.

Què, n'és, d'important, doncs, per als nostres coetanis que manquen d'esperança, d'horitzons, de futur, que puguin trobar en nosaltres, en la nostra manera de comportar-nos i d'afrontar els entrebancs de l'existència, quelcom diferent del que propaga el pensament avui dominant! Les nostres comunitats cristianes, les nostres famílies, cada un de nosaltres hem de professar amb coherència la nostra fe. I ho hem de fer per tal de caminar en la veritat que duu a la vida eterna; però també hem de ser coherents perquè, quan molts cerquin el sentit de la seva existència, trobin en nosaltres la flama encesa de la fe en Crist que ha vençut el pecat, el sense-sentit, la buidor, la tristesa, la mort.

Donem de tot cor

7 de novembre de 2021

La campanya de Germanor, dia de l'Església Diocesana, torna a trucar a la porta del nostre cor, a fi que la nostra resposta sigui ben generosa. Però, tot i que truca a la porta del nostre cor, la crida que se'ns fa troba ressò en el nostre mateix cor. Perquè l'Església no és, de cap manera, per al creient en Crist, una realitat

estranya, extrínseca a ell mateix. L'Església habita en el nostre cor, perquè tots i cada un de nosaltres som l'Església, el cos de Crist, que peregrina per aquest món.

Entendre i viure el misteri de l'Església és entrar en el misteri de comunió de Déu mateix. L'Església és, com ens recorda el Concili Vaticà II, tot citant sant Cebrià de Cartago, «poble unificat des de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (Lumen gentium, 4). La realitat de comunió en l'Església és essencial per a entendre qui som i quina és la nostra missió. De la comunió que portem en la nostra essència neix la comunió entre nosaltres i, com a expressió d'aquesta, la comunió de béns. Entre els creients en Crist hi ha una relació profunda que va més enllà de la carn i la sang; és la comunió que ens fa compartir els dons que hem rebut del Senyor per al bé dels germans. La diada de Germanor ens recorda que la comunió de béns ens demana la col·laboració econòmica amb la nostra Església a tots els nivells: diocesà, parroquial, comunitari.

La comunió de béns no és, doncs, una qüestió baldera, sinó necessària, perquè no podem pas afirmar que una cosa ens ha arribat al cor mentre no ens toca la butxaca —o la targeta de crèdit, diríem ara—. Portar endavant l'obra evangelitzadora, celebrativa i caritativa és responsabilitat de tots nosaltres. Ningú no pot mirar cap a un altre costat; és tasca de tots sense exclusió, perquè sense la col·laboració de tots no és possible.

La crida a la generositat que fa sempre l'Església per a totes les necessitats vol arribar al cor de tots perquè donin amb generositat, dintre les possibilitats de cadascú. Certament que, en la mesura en què siguem conscients dels béns que rebem de la mà generosa del Senyor, que ens mira sempre amb amor i té cura de nosaltres amb misericòrdia, serem generosos en la nostra donació personal i en la nostra aportació econòmica.

La nostra Església de Solsona té moltes obres de comunió, evangelització i caritat en marxa. Entre tots hem de fer possible una Església en què caminem més junts, essent cada dia més missioners, des de la comunió de béns, expressió del que som i vivim.

Compartir genera fraternitat

14 de novembre de 2021

El sant pare Francesc, amb la V Jornada Mundial dels Pobres, ens fa una crida a posar la mirada en els qui pateixen pobresa, tant els qui tenim a prop com els qui tenim lluny. Però no pas per a fer una estadística més, sinó per a posar-los en el nostre cor: són germans nostres! El Papa cita un sacerdot italià, Primo Mazzolari (que va exercir el seu ministeri sacerdotal en la primera meitat del segle passat), en el missatge per a aquesta jornada, amb aquestes paraules: «Als pobres els hem d'abraçar, no comptar.» La mirada de cada cristià i de tota la comunitat eclesial als pobres no ha de ser pas la que correspon a uns simples beneficiaris nostres, sinó que ha de ser la que correspon a uns germans i germanes amb qui compartim la vida; i, al mateix temps, participem els uns i els altres en el si de la comunitat cristiana per a fer present Crist enmig del nostre món.

Una mirada als pobres que inclogui la certesa que ells tenen molt a aportar-nos a nosaltres no és sempre fàcil. Tenim massa tendència a exercir la pura beneficència, en què uns són els qui donen i uns altres els qui reben, els beneficiaris. Certament que sempre hem de fer el bé a tothom, però també hem de ser conscients que tots necessitem els altres. La simple beneficència «corre el risc de gratificar el qui la realitza i humiliar el qui la rep». El fet de compartir, tot cridant a la participació, tant del qui dona com del qui rep, genera fraternitat. Tinguem ben present que la pobresa no és la condició solament d'alguns, ja que, de fet, tots som pobres. Quantes vegades hem sentit com els qui estan compartint la vida entre els més pobres del món, en països de missió, han afirmat que la seva experiència és la d'haver rebut més que no pas el que ells havien donat! Ningú no pot tenir una mirada adequada envers el pobre que troba en el seu camí si no és conscient de la seva pròpia pobresa.

Jesús és el primer pobre, el qui ocupa el darrer lloc, i ningú no l'hi prendrà mai. Per això ell s'identifica amb els més pobres: cada vegada que ho fèieu a un d'aquests, els més petits, m'ho fèieu a mi (Mt 25). «Els pobres són veritables evangelitzadors, perquè foren els primers a ser evangelitzats i cridats a compartir la benaurança del Senyor i el seu Regne (cf. Mt 5,3).» Ells ens ensenyen molt sovint la solidaritat i la compartició. Certament que als pobres els falta quelcom, molt o poc, i, de vegades, àdhuc el necessari; però mai no «els manca tot, perquè conserven sempre la dignitat de fills de Déu, que res ni ningú no els podrà prendre».

“La meva missió: ser un testimoni de la realitat”(Jn 18,37)

21 de novembre de 2021

L'Església ens convida en el darrer diumenge de l'any litúrgic a contemplar Jesucrist com a rei de tot el món. La festa de Crist Rei ens invita a fixar la mirada en la persona de Jesús. Els cristians no som seguidors d'una doctrina, ni fautors d'unes obres concretes, ni tan sols portadors d'una espiritualitat, sinó que som deixebles de Crist. Per a nosaltres la relació amb ell no és un afegit, propi d'alguns, sinó que és quelcom essencial. No s'entén un cristià sense relacionar-se amb la seva persona, perquè en ell resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat (Col 2,9), i perquè d'ell brolla la salvació i la vida, la llibertat i la santedat, la veritat i l'amor.

La reialesa de Crist s'ha d'entendre, doncs, des de la seva persona i missió, que, per a ell, són indestriables. Davant de Ponç Pilat, que li ho pregunta clarament, Jesús confessa la seva reialesa: Teniu raó: jo soc rei (Jn 18,37). Però a l'instant afirma la seva missió, unida a la seva persona: La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món (ibídem).

Refermar la nostra relació amb Jesús és una necessitat d'amor imprescindible per a ser autèntics deixebles seus. En la nostra vida de seguiment de Crist poden ser moltes les vicissituds que apareguin en qualsevol tram del nostre camí. Pot, fins i tot, aparèixer el que mai no podríem pensar que seria realitat. Per això, en tot moment, hem de refermar la nostra opció per Crist, basada en el tu a tu de la pregària personal, tant individual com comunitària. La persona de Crist i la seva missió de salvació i de vida a favor nostre són sempre presència fidel al nostre costat. La venerable Caterina Coromina, dona senzilla i lliurada plenament a Déu i als germans, deia: «Som servidors d'un gran Senyor», referint-se a Crist present en els malalts i ancians. També nosaltres hem d'anar polint en el nostre cor l'opció per Crist, únic Rei i Senyor a qui servim. En ell, i solament en ell, tenim la veritat de l'amor, que fa possible que estimem de debò, més enllà dels nostres egoismes, que ens duen a la soledat i al buit interior.

Aquesta recerca de Crist és la conversió incessant al Déu de l'evangeli, que aboca irremissiblement a retrobar sense treva en l'Església la veritat del do de Déu, que no és altre que el mateix Crist, testimoni de la veritat. Certament, Església i Crist són inseparables.

Testimonis d'esperança enmig del nostre món

28 de novembre de 2021

Una imatge que expressa amb claredat l'Advent, i en el fons tota existència cristiana, és la d'una llàntia encesa. Una d'aquelles d'oli, enmig de la nit i, fins i tot, a la intempèrie. Perquè els cristians som cridats a ser testimonis d'esperança enmig del nostre món. De fet, l'esperança és la virtut teològica —per tant, que té relació amb Déu— que posa en els nostres cors la certesa que el que coneixem per la fe i vivim per la caritat s'acomplirà. I, encara que pogués semblar una virtut secundària, és de vital importància, perquè la certesa de la realització de les promeses del Senyor ens dona la força per a continuar caminant, malgrat tantes i tantes contrarietats que trobem.

Aquesta esperança, malgrat tot el que pugui succeir-nos, és la flama de la llàntia; la qual, encara que petita i assetjada pel vent, es manté encesa. Moltes són les realitats que intenten apagar la flama ardent de l'esperança. Cada un de nosaltres podria repassar en el seu cor què és el que vol fer morir l'esperança, a més de tot el que en la cultura dominant va ofegant la petita flama. Hi ha corrents de pensament que limiten els nostres horitzons, duent-nos a entendre la vida de manera immanentista i hedonista: no hi ha més enllà, tot acaba en aquest món, i, per tant, el més important és viure amb fruïció el present, amb més i més coses fútils i experiències diverses. Aquesta visió de l'existència humana nega el futur, el que compta és el present que s'ha de viure intensament.

Els seguidors de Crist, enmig de la nit de les ideologies dominants, som cridats a ser testimonis que hi ha quelcom més, infinitament més, del que ens volen fer pensar. Nosaltres tenim Jesucrist, que és la nostra esperança viva. En ell tenim la certesa d'aquell amor que no mor mai. Aquell amor que és més fort que la mort. L'esperança que ens dona la certesa que el Senyor mai no ens oblidarà, a tots i cada un de nosaltres, els homes i dones que vivim en el món. Aquesta és la gran esperança que manté les nostres petites esperances de cada dia. En paraules de Benet XVI: «Aquesta gran esperança només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot proposar i donar el que per nosaltres mateixos no podríem aconseguir [...]. Déu és el fonament de l'esperança; però no qualsevol déu, sinó el Déu que té un rostre humà i que ens ha estimat fins a l'extrem, a cadascú en particular i a la humanitat en el seu conjunt» (Spe salvi, 31).

Tota santa i immaculada

5 de desembre de 2021

Molts són els atacs que rep l'Església, tant a causa dels pecats dels seus fills com per la persecució que acompanya la seva història per ser sagrament universal de salvació. Malgrat això, l'Església és tota santa i immaculada, perquè ha estat netejada amb la sang del seu Espòs, Jesucrist. Aquesta afirmació de l'Església és una de les moltes paradoxes de la fe cristiana: santa en la seva naturalesa i pecadora en els seus fills.

La solemnitat de la Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria ens posa al davant, al mateix temps, el misteri de Maria, la Mare de Déu, i el de l'Església, Esposa de Crist. L'Església afirma, des de la seva fe, que Maria, a causa de la seva maternitat divina i per un privilegi únic, és tota santa i immaculada; és a dir, que en el seu cor cap pecat, fins i tot ni el pecat original, mai no hi ha fet niu. La grandesa de la mare del Crist és l'obra que la misericòrdia divina ha obrat en el seu cor i en la seva vida; però, al mateix temps, en la seva necessitat de la gràcia —perquè ella és indigent com nosaltres— veiem la seva col·laboració al do diví. Maria és gran per ser la Mare de Déu i per haver cregut en el Senyor. La seva grandesa és la de deixar-se fer pel Senyor.

Podem tenir el perill de situar Maria fora de l'Església. Ella n'és un membre, el primer, el principal i el més excel·lent, que, com diu el Concili Vaticà II, «ocupa en la santa Església el lloc més elevat després de Crist i el més acostat a nosaltres» (LG, 54). I per això, per la seva doble relació amb Crist i amb nosaltres, els membres de l'Església hem de mirar-la com a figura ideal de l'Església o com el mirall en què aquesta es reflecteix. L'Església, mirant-se en l'espill de Maria, es veu tota santa i immaculada, sense la taca del pecat. I això ens omple d'esperança. Una criatura com nosaltres, una germana nostra, per la gràcia de Déu, ha vençut el reialme del pecat. El pecat no forma part de la nostra naturalesa, és la ferida que ens acompanya en el nostre caminar per aquest món; però el seu reialme ha estat derrotat. Maria, amb tota la seva veritat, bellesa i amor, ens diu que podem vèncer el pecat. Que és possible un món millor, on no regni el pecat ni la mort; en ella, unida al seu Fill, el Salvador nostre, s'ha fet realitat aquest món millor. Per això sabem que l'Església sempre és jove i preciosa, malgrat que els pecats dels seus fills entelin la visió de la seva realitat més profunda: tota santa i immaculada.

La paciència

12 de desembre de 2021

Això de tenir paciència no està gaire de moda. El nostre dia a dia està immers en l'anomenada cultura de la immediatesa. Un exemple gràfic el tenim en la manera rapidíssima amb què ens comuniquem. Quina diferència en comparació amb els segles precedents, quan la comunicació era per cartes enviades a través del correu que havia de recórrer les llargues distàncies que separaven les persones segons els mitjans de cada època! Tinc present la correspondència entre Francesc Xavier, missioner a l'Orient, i Ignasi de Loiola, que estava a Roma. Altres exemples d'aquesta cultura de la immediatesa els trobem en el consum de productes, en els mitjans de cerca d'informació, etc. Tot té els seus pros i els seus contres i, per tant, cal emprar aquests mitjans i aprofitar-nos-en sempre que siguin per al bé i per a la caritat.

Tanmateix, quan ens referim als dissenys de Déu, la immediatesa agafa la forma de temptació i pot esdevenir un obstacle real que ens allunyi de la manera de fer divina. Sabem prou bé que el gran repte dels cristians en aquest segle XXI és com fer patent amb la nostra vida la fe que habita en el nostre cor. Un repte que pren forma de desafiament quan, en el nostre entorn més proper, són moltes les persones que van perdent no solament la pràctica religiosa, sinó la mateixa fe cristiana. Doncs bé, davant aquest repte-desafiament tenim el perill de caure en una pressa malaltissa que oblidí com actua Déu en el món. Sant Cebrià, bisbe de Cartago, cap a l'any 250, enmig d'una cultura pagana imperant i impositiva fins a la persecució i el martiri dels cristians, relacionava la fe que aquests han de mostrar amb una virtut en particular: la paciència. Deia: «Com a servents i obsequiadors de Déu, practiquem la paciència que ell mateix ens ensenya amb el seu exemple. Aquesta virtut ens és comuna amb ell».

L'obra de Déu en el món té la característica de la paciència. Els temps de Déu no són els nostres, afirmem sovint. La mateixa obra de la creació, quan la contemplem a la llum de la Sagrada Escripura tot afirmant que el món no es va fer en un dia, ens permet de meravellar-nos i glorificar el Senyor en conèixer els temps de l'evolució i consolidació de l'univers. O bé, si estem atents al que passa en el nostre cor, ens adonem que les realitats importants són les que necessiten temps per a fer-se i consolidar-se. Des de la vida humana en el si de la mare, fins a la tasca

d'educació dels fills, passant per l'esforç d'aconseguir una formació adequada, o el temps per a forjar una amistat autèntica o un amor veritable. El temps no esvaeix les coses bones, sinó que les palesa i consolida.

Aprenquem a exercir la virtut de la paciència. Visquem la nostra fe lluitant per unir la nostra existència amb tot el que portem en el cor. Recordem que el Regne de Déu és com el llevat que una dona posa a la pasta: encara que insignificant, el llevat aconsegueix de fermentar-la tota.

La visita ad limina

19 de desembre de 2021

És un goig i un deure del qui us serveix en el ministeri de bisbe com a administrador apostòlic de la diòcesi de Solsona comunicar a tots els qui formeu el Poble de Déu que peregrina en aquesta terra beneïda que, del 10 al 15 de gener vinent, faré, si Déu vol, la visita ad limina. Aquesta visita pren tot el seu sentit des de la unitat i la comunió de l'Església, i aquestes tenen un nom i un rostre, Pere i el seu successor, i una seu, Roma. En aquest moment concret de la història, el nom i el rostre de la unitat en tota l'Església de Crist és el papa Francesc. Aquí rau l'obligació del bisbe de fer-la.

Tres són els moments essencials de la visita ad limina. Un és el pelegrinatge als sepulcres dels apòstols Pere i Pau —com ho indica el nom: «visita als llinars dels apòstols»— per expressar la confessió de la mateixa i única fe dels apòstols que van donar testimoni a Roma amb el seu martiri. La comunió de fe apostòlica és condició indispensable per al ministeri episcopal. Com deia el papa Sixte III: «Sols es pot ser successor dels apòstols si es roman en la fe dels apòstols».

Un altre moment és la trobada amb el successor de Pere. En la visita ad limina els bisbes es reuneixen entorn d'ell, realitzant la comunicació dels dons que, per obra de l'Esperit Sant, hi ha en l'Església catòlica. El bisbe forma part del Col·legi Episcopal que té com a cap el Papa, i en aquest moment s'expressa aquesta col·legialitat del cos de l'Església. Cada Església particular comparteix la vida que brolla del Crist i s'insereix en l'Església universal estesa d'orient a occident, amb els

dons propis de la diversitat en la unitat. L'Església de Roma presideix la comunió en la caritat, vetllant perquè les legítimes diversitats no puguin fer mal a la unitat, sinó a l'inrevés, que serveixin per a això mateix.

Un altre aspecte de la visita ad limina és la trobada amb els responsables dels dicasteris de la cúria romana, per tal de tractar amb ells els temes que poden interessar a cada pastor en particular o al conjunt, tenint en compte les necessitats dels temps i llocs de les pròpies diòcesis.

Ja des d'ara us demano a tots la vostra pregària pel fruit espiritual i pastoral d'aquesta visita ad limina. Acompanyeu-me amb la vostra pregària, perquè és a vosaltres a qui faig presents en tots els moments d'aquesta santa visita. Que la nostra fe en Crist i la nostra comunió amb l'Església s'enforteixin més i més en aquest moment de gràcia que és la visita ad limina.

Bon Nadal de Nostre Senyor Jesucrist!

26 de desembre de 2021

La fe en Crist, multiseular en aquesta terra, ha anat forjant una cultura pròpia, des de la idiosincràsia dels pobles que l'han anada configurant, sense oblidar l'àmbit de la naturalesa en què vivim: clima, productes autòctons, paisatge. De fet, podem dir que la fe ha arrelat en un territori concret quan va apareixent la cultura cristiana que és, al mateix temps, la cultura del país. La festa de Nadal és un cim de cultura cristiana entre nosaltres. Certament que, en moltes expressions nadalenques, l'arrel cristiana es presenta molt desdibuixada. La qual cosa posa en perill la mateixa festa.

En aquest context cultural dominant, als cristians se'ns demana que visquem amb profunditat i valentia la festa del naixement del nostre Salvador. Necessitem, però, la mirada capaç de meravellar-se dels nens, i el cor humil dels pastors, per a deixar-nos sorprendre pel fet que celebrem i deixar-nos guiar per l'àngel que ens envia a trobar-nos amb el Nen que ens ha nascut. L'àngel va dir als pastors: «No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora» (Lc 2,10-12).

Sense Jesucrist no hi ha Nadal veritable. Sí que, gràcies a Déu, hi ha expressions festives i costums personals o familiars que, tenint la seva arrel en la fe en Crist, continuen essent manifestacions de gran humanitat i, en el fons, cultura cristiana: els desigs de pau i felicitat per a tothom, les trobades familiars entorn de la taula, els enllumenats festius, sense oblidar les expressions culturals com les cançons nadalenques, els pessebres, els pastorets. L'esforç evangelitzador de tota l'Església pren també relleu per a nosaltres en aquestes festes. Ens hem de deixar evangelitzar per l'àngel que ens envia vers Jesús, tot just nat a l'establia de Betlem. Jesús és el cor, el fonament i la meta de la nostra fe. «Si Jesucrist no constitueix la seva riquesa, l'Església és miserable. Si l'Esperit de Jesucrist no floreix en ella, l'Església és estèril. El seu edifici amenaça ruïna, si no és Jesucrist el seu Arquitecte i si l'Esperit Sant no és el morter de les pedres vives amb les quals està constituïda. No té cap bellesa, si no reflecteix la bellesa sense parió del rostre de Jesucrist» (Henri de Lubac, Meditació sobre l'Església, cap. 6).

NOTA INFORMATIVA DE L'ADMINISTRADOR APOSTÒLIC DE SOLSONA

Tal com és públic i notori, Mons. Xavier Novell i Gomà, bisbe emèrit de Solsona, ha contret matrimoni civil amb la Sra. Sílvia Caballol i Clemente, amb data 22 de novembre de 2021 a la població de Súria, de la província de Barcelona.

Davant d'aquest fet greu, cal posar de manifest que el cànon 1394.1 del Codi de Dret Canònic de l'Església catòlica estipula que «el clergue que atempti matrimoni, encara que sigui només civilment, incorre en suspensió *latae sententiae*».

Per tant, des del mateix moment en què Mons. Xavier Novell i Gomà contragué matrimoni civil, es produí, de forma automàtica, la conseqüència prevista en el cànon anteriorment citat. Això és, que li queden prohibits tots els actes de la potestat d'orde, els actes de la potestat de govern i l'exercici de tots els drets i funcions inherents a l'ofici episcopal (cf. c. 1333.1), sense excloure altres possibles conseqüències que poguessin seguir-se canònicament.

Això significa que Mons. Xavier Novell i Gomà, tot i mantenir la seva condició de bisbe, no pot desenvolupar cap de les funcions que es deriven de tal condició; entre altres, té prohibida l'administració dels sacraments i qualsevol activitat magisterial, tant en públic com en privat.

Col·legi de Consultors

27 D'OCTUBRE DE 2021 REUNIÓ ORDINÀRIA

Després d'un mes sense reunir-se, els membres del Col·legi de Consultors, amb l'administrador apostòlic, Mons. Romà Casanova, van aplegar-se per parlar sobre el treball sinodal (fent valoració de la jornada diocesana d'obertura del Sínode i, també, concretant algunes qüestions de cara al futur); sobre la jornada de formació per a responsables de grups de discipulat (que es decideix ajornar per al febrer i ampliar-ne la convocatòria); sobre la normativa al voltant de la protecció de menors (en particular, pel tema del document que cal que tinguin els voluntaris que treballen amb menors) i alguns punts menors més. Els membres del Col·legi s'emplacen a la següent reunió i, al mateix temps, s'anuncia que properament es convocarà una reunió per als rectors de les 12 unitats pastorals parroquials.

Unitats pastorals parroquials

3 DE DESEMBRE DE 2021 REUNIÓ DE RECTORS

L'administrador apostòlic, bisbe Romà Casanova, es va reunir amb els rectors de les 12 unitats pastorals parroquials i el vicari general. La reunió, a més d'alguns punts pràctics menors, va centrar-se sobretot en la conversa entre l'administrador apostòlic i els rectors al voltant del nou curs pastoral, marcat, és clar, pel context de pandèmia i, en particular també, per la renúncia del bisbe anterior. Els rectors van agrair aquest encontre, com a moment d'escolta mútua i de suport i ànim en la situació actual.

Secretaria General

NOMENAMENTS

L'administrador apostòlic de Solsona ha signat els següents nomenaments:

Mn. Josep M. Vilaseca i Ribalta, rector de la parròquia de Sant Joan de Montornès.

Mn. Eduard Ribera i Jovell, renovament de rector de les parròquies de Santa Maria de Sant Antolí, Sant Pere de Bellmunt, Santa Maria de Civit, Santa Maria de Montlleó, Santa Maria de Rubinat i Sant Salvador de Talavera.

Mn. Marc Majà i Guiu, renovament de delegat diocesà de Vocacions.

Sra. Alba Masnou i Barnils, membre de la Delegació diocesana de Joventut.

Mn. Ramon Viladés i Llorens, renovació de membre de la Comissió diocesana de Patrimoni.

Seminari Major

INICI I INAUGURACIÓ DE CURS

El curs 2021-22 començà pròpiament el dilluns 13 de setembre amb l'inici de les classes. En Cesc, Rubén, Rui Jordi, Jacob, Josetxu i Carlos, com a seminaristes del Seminari Major Interdiocesà (SMI), realitzen els estudis de filosofia i teologia cursant 5è, 4t, 3r, 2n i 1r respectivament. En Gabriel, el benjamí del grup, resident al Seminari de Solsona, cursa 2n de batxillerat a l'escola Arrels de Solsona.

El matí del dimarts 5 d'octubre tingué lloc l'acte inaugural del curs a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, on els seminaristes estudien. El vespre del mateix dia hi hagué la inauguració de curs corresponent al SMI, que comptà amb la presència dels bisbes de les 7 diòcesis que formen el Seminari i els rectors i formadors de cada seminari diocesà. En representació de la diòcesi de Solsona hi assistiren l'administrador apostòlic, Mons. Romà Casanova, i el rector del Seminari, Mn. Marc Majà. L'esdeveniment consistí en el res solemne de vespres -presidides per l'arquebisbe metropolità de Tarragona- seguides d'un sopar fratern a la terrassa del Seminari.

RITME D'ESTUDIS

Malgrat la crisi sanitària, el ritme lectiu de les classes no s'ha vist afectat per la situació de pandèmia (com sí que va succeir el curs passat). Les classes se segueixen per norma de manera presencial i sense incidències majors, tant a Barcelona com a Solsona.

En Josetxu, poc després d'haver començat les assignatures que li corresponien enguany (2n de filosofia) i en comú acord amb els formadors, ha aparcat les classes per poder fer un treball personal amb vista a un millor discerniment.

D'altra banda, el divendres 29 d'octubre, en Gabriel va presentar el seu treball de recerca de batxillerat "Passat i present del Seminari de Solsona. Un pilar al Solsonès" que, tal com el seu títol indica, tracta sobre la institució, realitat i l'edifici del nostre Seminari diocesà i el seu impacte a nivell comarcal.

CONVIVÈNCIA I ACTIVITATS VÀRIES

Els caps de setmana es continua alternant la convivència al Seminari de Solsona i la vida familiar i parroquial (excepte els seminaristes establerts al santuari de Lord, el Cesc i el Carlos, i el Rui Jordi que generalment s'està a la parròquia de Súrria i de tant en tant s'afegeix a les trobades de cap de setmana). Durant els caps de setmana passats al Seminari s'ha aprofitat per resar, estudiar i compartir tot fent fraternitat. També s'ha aprofitat per organitzar alguna trobada de la pastoral vocacional i també per fer activitats conjuntes amb els preveres jubilats residents al Seminari.

Durant aquests mesos els seminaristes han comptat amb la presència i el suport de l'administrador apostòlic, amb qui han pogut estar i parlar més d'una vegada.

El cap de setmana del 5 al 7 de novembre es dugué a terme el II Recés d'Efatà organitzat per la Delegació de Joventut del bisbat de Solsona. Dos seminaristes, en Rubén i el Jacob, hi participaren per tal de ser coneixedors d'aquesta realitat pastoral, el primer com a part de l'equip organitzador i el segon com a participant.

Durant el pont de la Immaculada els seminaristes tingueren, d'una banda, uns dies de convivència al Seminari (els que habitualment s'hi estan) i, d'altra banda, participaren (tots menys el Gabriel) en un petit recés amb tota la comunitat del SMI a Vallbona de les Monges. Durant aquest dia i mig (6 i 7) hi hagué una meditació de Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona i exrector del SMI, i també es pogué dedicar una estona per a la descoberta del monestir i per mantenir un bonic diàleg amb la comunitat de germanes.

Patrimoni

RESTAURACIÓ DEL CONJUNT MURAL BARROC DE SANT LLORENÇ DE MORUNYS

Fa més de dos mesos que va començar la restauració del conjunt mural barroc de Sant Llorenç de Morunys. Es tracta de les pintures murals del presbiteri, que es trobaven en un greu estat de deteriorament. Els experts calculen que s'hauria pintat entre finals del segle XVIII i principis del XIX.

L'obra segueix les directrius de l'època. A la part inferior hi ha els sants, a la central els evangelistes i els doctors de l'església i, a la superior, s'hi pot veure una glòria celestial amb imatges de sants. Centra el conjunt una Santíssima Trinitat.

Els treballs de restauració els està executant l'empresa Conservació De Patrimoni i han tingut un cost de gairebé 45.700 euros. D'aquests, un total de 22.000 euros han estat aportats per dues subvencions de la Generalitat (una de Cultura i una de Turisme); mentre que la resta de diners han estat aportats a parts iguals per l'Ajuntament de Sant Llorenç de Morunys, la parròquia de Sant Llorenç i el bisbat de Solsona.

Sínode

INICI DEL SÍNODE A LA NOSTRA DIÒCESI

El dia 16 d'octubre va tenir lloc, a la catedral de Solsona, la celebració d'inici del Sínode, presidida pel bisbe Romà Casanova. Unes 180 persones laiques de diferents parròquies i uns 35 capellans, més els diaques, religiosos i religioses, els seminaristes i novicis van aplegar-se per conèixer què és el Sínode, celebrar-ho i caminar junts.

La jornada va començar amb l'acolliment dels participants als claustres de la catedral, tot compartint un esmorzar. Seguidament, van entrar dins la catedral per escoltar la xerrada presentació del Sínode que va anar a càrrec del bisbe Romà i l'equip diocesà creat per promoure la participació diocesana del Sínode, els quals van explicar què és un sínode, quan serà el proper, de què tractarà, per què és tan important, quines són les fases del procés i com participar-hi.

En acabar va tenir lloc la solemne eucaristia d'inici del Sínode presidida pel bisbe Romà Casanova, el vicari general, el vicari judicial, el degà del capítol, capellans, diaques, seminaristes i novicis. Un moment molt emotiu fou l'entrada del ciri pasqual, portat per Mn. Abel Trulls, i acompanyat per 12 fidels, en representació de les 12 unitats pastorals parroquials de la diòcesi.

Com a cloenda, totes les persones participants en la missa, tant mossens com laics, van sortir fora la catedral en processó i es van col·locar al voltant de la font de la plaça Palau. Allí van cantar el credo i fou el moment culminant d'unitat eclesial i de començar a caminar junts.

Any Ignasià

PELEGRINATGE SACERDOTAL

Del 22 al 26 de novembre, un grup de capellans acompanyats per l'administrador apostòlic, Romà Casanova, van pelegrinar a Pamplona amb motiu de l'Any Ignasià.

La primera visita tingué lloc a Loiola, a la casa on nasqué sant Ignasi, visitant la catedral i celebrant l'eucaristia. L'endemà van visitar Xavier, d'on és fill sant Francesc Xavier, coetani de sant Ignasi i membre de la seva nova congregació, i celebraren l'eucaristia a la capella del castell. A la tarda anaren al monestir de Leyre. El tercer dia es dirigiren a Arantzazu, on també visitaren un santuari i celebraren l'eucaristia.

Notícies de la diòcesi

X ANIVERSARI DE LA BEATIFICACIÓ DE LA MARE JANER

El dia 8 d'octubre, l'església de Santa Maria de Cervera va celebrar el X aniversari de la beatificació de la mare Janer i també va entronitzar una escultura creada per a l'ocasió que representa la mare Anna Maria Janer i Anglarill amb un nen als braços, un ancià, un soldat de guerra i un malalt abraçats a la beata simbolitzant l'esperit de servei i ajuda als més vulnerables. És una escultura de bronze de mida natural (1,73 m d'alçada, que era la seva estatura) sobre una peanya de pedra de 900 kg esculpida per l'escultora Rebeca Muñoz.

Presidiren els actes el bisbe Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona, l'arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, i Mn. Xavier Romero, rector de Cervera, acompanyats per una vintena de capellans i frares de diferents indrets. També hi fou present el paer en cap, Joan Santacana, i un nodrit nombre de germanes, professors i professores de la congregació de la Sagrada Família d'Urgell encapçalats per la mare general, Laura Garione.

ACTIVITATS DE LA DELEGACIÓ DE JOVENTUT

El cap de setmana de l'1 al 3 d'octubre, una vintena de joves adolescents es van reunir al santuari de Sant Ramon per realitzar unes convivències d'estudi. Aquestes convivències consten de tres dies per compartir amb altres joves per tal d'estudiar, celebrar els sagraments, formar-se i també passar-ho bé.

La delegació ha continuat també amb les trobades mensuals del Route to God, la primera a Solsona en què van participar més de 40 joves. Van fer exposició del Santíssim durant la nit i l'endemà van escoltar una xerrada i un testimoni. En la segona trobada es van reunir uns 50 joves a Cervera, en aquesta ocasió acompanyats de les Germanetes de l'Anyell, amb el format habitual de xerrada, testimoni, eucaristia i adoració.

Els dies 5 al 7 de novembre va tenir lloc el segon recés d'Efatà amb una setantena de participants, entre caminants i servidors. Recordem que Efatà és un recés de joves organitzat per joves, un recés vivencial i testimonial.

ASSEMBLEA DIOCESANA ANUAL DE VIDA CREIXENT

El dia 20 d'octubre va tenir lloc l'Assemblea diocesana anual de Vida Creixent, enguany a la catedral de Solsona, presidida per l'administrador apostòlic de Solsona, en la qual van participar més d'un centenar de persones.

La jornada va començar amb una pregària a càrrec del consiliari diocesà, Mn. Abel Trulls. A continuació, després que el consiliari de la Interdiocesana, Mn. Xavier Morató, fes un parlament, va tenir lloc el relleu del president, Sr. Vicenç Quinquilla, després d'anys d'estar al capdavant de l'entitat. La nova presidenta fou la Sra. M. Lluïsa Garcia, membre de la Junta diocesana. L'assemblea va continuar amb el resum de les activitats dels dos darrers anys i l'explicació de l'estat de comptes.

Acabada l'assemblea, hi va haver una eucaristia presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per diferents mossens del bisbat. En acabar l'eucaristia tingué lloc un dinar de germanor.

ACTE D'INAUGURACIÓ DEL RETORN D'UNES TELES PINTADES A LA CATEDRAL DE SOLSONA

El dia 10 de novembre, coincidint amb la festa de la dedicació de la catedral de Solsona, el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona va retornar a la catedral sis teles pintades pertanyents al retaule de l'altar major del segle XIX. L'acte va comptar amb la presència del bisbe Romà Casanova.

En aquest conjunt, s'hi representen escenes de la vida de la Mare de Déu i foren pintades per Claudio Lorenzale. Aquestes han quedat exposades de forma permanent en una vitrina que en garanteix les condicions de conservació òptimes. La vitrina ha estat instal·lada en una de les capelles laterals de la nau principal.

Aquestes teles, l'any 2002, després de molts contratemps i d'haver quedat oblidades durant molts anys a la sagristia de la catedral, van ingressar al Museu de Solsona i, entre els anys 2010 i 2011, es va encarregar al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya la seva restauració.

Ara, el Museu retorna les teles a la catedral com una acció de "Museu al territori". Un objectiu estratègic que té per missió la comprensió de les obres en els seus llocs d'origen.

RECESSOS D'ADVENT AL SEMINARI DE SOLSONA

El dia 29 de novembre, els treballadors apostòlics de la diòcesi van tenir el recés d'Advent, i el dia 13 de desembre va ser el torn dels capellans del bisbat.

En els dos recessos el predicador fou el bisbe Romà Casanova que els convidà, entre altres, a reviure la crida del Senyor i a revisar-la.

TROBADA DE MESTRES DELS BISBATS DE SOLSONA I VIC

L'11 de desembre es va celebrar la trobada anual de mestres i professors de religió catòlica del bisbat de Vic, que enguany també va comptar amb la participació dels docents del bisbat de Solsona.

La jornada va començar amb la visita guiada a la Cova de Sant Ignasi, que recentment ha estat enriquida amb els mosaics dedicats a la història de la Salvació, obra del jesuïta eslovè Rupnik.

Seguidament, el Dr. Antoni Prevosti, professor de filosofia de la naturalesa de la Universitat de Barcelona i expert en pensament oriental, va desenvolupar la conferència sobre l'Educació cristiana a la llum de l'experiència ignasiana.

La trobada va finalitzar amb l'eucaristia presidida pel Bisbe Romà Casanova.

PREMI SIGNUM A MN. ENRIC BARTRINA

El dia 17 de desembre, Mn. Enric Bartrina va rebre el premi Signum en un acte solemne a la sala de plens del Consell Comarcal del Solsonès, un premi que s'atorga per tal de reconèixer la tasca i l'exemple de totes aquelles persones i institucions de dins i de fora de la comarca que hagin destacat al Solsonès, tant per la seva vàlua professional com per la seva qualitat humana en qualsevol dels àmbits possibles.

Mn. Enric es va mostrar molt agraït i va dirigir al públic unes paraules. Tot seguit, Mn. Antoni Guixé va llegir una glossa recordant la vida de Mn. Enric Bartrina i explicant algunes anècdotes. El bisbe Romà Casanova i el vicari general hi foren presents.

TROBADA NADALENCA DE LES CÚRIES DE SOLSONA I VIC

El dia 22 de desembre, les cúries diocesanes de Solsona i Vic es reuniren en un acte fraterne per desitjar-se un bon Nadal. La trobada tingué lloc a la Santa Cova de Manresa i consistí en una missa presidida pel bisbe Romà i concelebrada pels vicaris generals i judicials dels dos bisbats.

Després, tots pogueren gaudir dels mosaics de Marko Rupnik amb una visita guiada i d'uns minuts d'oració a la Cova de sant Ignasi.

CONFIRMACIONS

Mons. Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona, va administrar el sagrament de la confirmació a la parròquia de Sant Miquel i Sant Vicenç de Cardona.

Conferència Episcopal Tarraconense

JORNADES DE FORMACIÓ DE CATEQUISTES DEL SIC, A MONTSERRAT

El dia 20 de novembre hi va haver les Jornades de Formació de Catequistes organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), enguany, a Montserrat. Alguns catequistes del bisbat de Solsona van assistir-hi.

La nova formulació catequètica que es planteja des del SIC intercala dos tipus de sessions per a infants: el Tabor i el Cenacle. El Tabor són les sessions d'oratori i el Cenacle són les sessions catequètiques. Per altra banda, des del SIC també es vol intentar implementar unes trobades per als pares, perquè puguin acompanyar els seus fills en el seu procés catequètic.

Conferència Episcopal Espanyola

NOTA SOBRE LES ACTUACIONS CONTRA ELS ABUSOS DE MENORS

El dia 20 de desembre de 2021, la Conferència Episcopal Espanyola va fer pública una NOTA de premsa en relació amb la notícia publicada el dia anterior pel diari El País, que traduïm al català:

- Totes les iniciatives d'institucions i mitjans que ajudin a posar fi a la xacra dels abusos sexuals comesos contra menors o persones vulnerables a l'Església o a la societat són, en principi, una bona col·laboració.
- Seria desitjable que les acusacions que recull aquest informe tinguessin més rigor, ja que el seu contingut, de caràcter molt dispar, fa difícil extreure conclusions que puguin servir per a una possible investigació. De manera especial quan falten noms dels acusats, anys en què van passar els abusos, o es refereix a persones mortes.
- Cal que aquesta mateixa informació es lliuri també a les oficines de protecció de menors i prevenció d'abusos que són a les diòcesis i a les congregacions religioses per poder realitzar la investigació que sigui procedent en funció de la informació rebuda.
- L'Església insisteix en la importància de denunciar els abusos, i anima totes les víctimes a presentar les seves denúncies a les institucions jurídiques, canòniques o socials que s'adeqüin millor a la seva voluntat.

Sumari

SANT PARE

- 255 Homília en l'obertura del Sínode.
- 258 Missatge Urbi et Orbi de Nadal.
- 262 Carta als matrimonis amb motiu de l'Any "Família Amoris Laetitia".

DOCUMENTS EPISCOPALS

- 268 Homília de la missa del Dia de Nadal.
- 271 Decret 20/21. Col·lectes manades per a l'any 2022.
- 273 Glosses dominicals al full diocesà.
- 287 Nota informativa de l'administrador apostòlic de Solsona.

COL·LEGI DE CONSULTORS

- 289 27 d'octubre de 2021. Reunió ordinària.

UNITATS PASTORALS PARROQUIALS

- 290 3 de desembre de 2021. Reunió de rectors.

SECRETARIA GENERAL

- 291 Nomenaments.

SEMINARI MAJOR

- 292 Inici i inauguració de curs.
- 292 Ritme d'estudis.
- 293 Convivència i activitats vàries.

	PATRIMONI
294	Restauració del conjunt mural barroc de Sant Llorenç de Morunys.
	SÍNODE
295	Inici del Sínode a la nostra diòcesi.
	ANY IGNASIÀ
296	Pelegrinatge sacerdotal
	NOTÍCIES DE LA DIÒCESI
297	X aniversari de la beatificació de la Mare Janer.
297	Activitats de la delegació de Joventut.
298	Assemblea diocesana anual de Vida Creixent.
299	Acte d'inauguració del retorn d'unes teles pintades a la catedral de Solsona.
299	Recessos d'Advent al Seminari de Solsona.
300	Trobada de mestres dels bisbats de Solsona i Vic.
300	Premi Signum a Mn. Enric Bartrina.
301	Trobada nadalenca de les cúries de Solsona i Vic.
301	Confirmacions.
	CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE
302	Jornades de formació de catequistes del SIC, a Montserrat.
	CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA
303	Nota de les actuacions contra els abusos de menors.

ÍNDEX DELS BUTLLETINS DE L'ANY 2021

ANY FAMÍLIA AMORIS LAETITIA

Proposta parroquial per a famílies 162

ANY IGNASIÀ

Carta amb motiu de l'Any Ignasià 231

Festa de sant Pere Claver a Verdú 239

Missatge del P. Provincial dels Jesuïtes 240

Pelegrinatge sacerdotal 296

COL·LEGI DE CONSULTORS

Resum dels temes tractats en la 21a reunió 55

23 d'agost de 2021. Reunió extraordinària 223

15 de setembre de 2021. Reunió ordinària 223

29 de setembre de 2021. Reunió ordinària 224

27 d'octubre de 2021. Reunió ordinària 224

27 d'octubre de 2021. Reunió ordinària 289

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Jornades de formació de catequistes del SIC, a Montserrat 302

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota de les actuacions contra els abusos de menors 303

CONSELL D'ASSUMPTES ECONÒMICS

Resum dels temes tractats en la 18a reunió 54

CONSELL PRESBITERAL

Resum de la reunió del mes de febrer (on line) 48

Resum de la reunió (14/06/2021) 153

DECRETES DEL SR. BISBE

Decret 02/21. Dispensa en la festa de Sant Josep	36
Decret 03/21. Renovament del nomenament d'ecònoma diocesana	36
Decret 08/21. Declaració de membres de la Comunitat de Lord.....	37
Decret 10/21. Inici de la visita pastoral a la unitat pastoral parroquial de Sant Ramon	39
Decret 10bis/21. Cloenda de la visita pastoral a la unitat pastoral parroquial de Bagà	40
Decret 14/21. Ampliació del Col·legi de Consultors	143
Decret 15/21. Supressió de la parròquia de Sant Maurici.....	144
Decret 16/21. Cloenda de la visita pastoral a la unitat pastoral parroquial de Navàs	45
Decret 17/21. Creació de la comissió diocesana per al Sínode i nomenament de responsable i de membres.....	199
Decret 17/21 (bis). Modificació d'estatuts de la comunitat de Lord.....	200
Decret 19/21. Ratificació del vicari general.....	217
Decret 20/21. Col·lectes manades per a l'any 2022	271

DEPARTAMENT D'ECONOMIA

Comptes 2020 i pressupostos 2021	57
--	----

EQUIP DE VISIÓ

Resum de les reunions	50
Resum de les reunions	155
Pla d'acció per a Economia Diocesana.....	157

HOMILIES I ESCRITS DEL SR. BISBE

Homília en la Solemnidad de San José.....	5
Homília del Diumenge de Rams	11
Homília de la Missa Crismal.....	14
Recés de Quaresma per als treballadors apostòlics.....	20
Homília de la Cena del Senyor	117
Homília de l'ofici de Divendres Sant.....	119
Homília de la Missa de Pasqua	121
Homília de la Festa de Sant Eudald de Sorba	125

Homilia de la Festa familiar de les cinc generacions, a Montserrat	128
Homilia de la missa de la Santíssima Trinitat	131
La conversión pastoral según el Evangelii Gaudium y la instrucción de la Congregación para el Clero sobre la conversión pastoral de la comunidad parroquial al servicio de la misión evangelizadora de la Iglesia	134
Homilia de la festa de sant Benet, institució de lector i acòlit del Francesc Domènec i professió solemne privada de Mn. Joan Durbán	194
Homilia de la Festa Major de Solsona –Nativitat de la Mare de Déu-	213
Glosses dominicals al full diocesà	218, 273
Homilia de la missa del Dia de Nadal.....	268
Nota informativa de l’administrador apostòlic de Solsona.....	287

NECROLOGIA

Mn. Jaume Ballarà i Alsina.....	88
Mn. Joan Camps i Tomàs.....	89
Mn. Ricard del Valle i Garcia.....	89
Mn. Anselm Santaulària i Santaulàri	90
Mn. Salvador Casafont i Casals	181
Mn. Ignasi Montraveta i Cinca	181
Mn. Ramon Barniol i Roca	182
Mn. Ramon Florensa i Gaya	248

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Activitats de la delegació de Joventut.....	79
Publicació del llibre “In Memoriam +Jaume Traserra”	80
Festa Major del Santíssim Misteri de Cervera	81
Missa funeral a la residència d’avis de Solsona.....	81
Assemblea anual diocesana de Mans Unides.....	81
Reunions i trobades sacerdotals telemàtiques.....	82
Formació on line sobre els abusos sexuals	82
Recés de Quaresma dels treballadors apostòlics.....	83
Formació teològica-bíblica del curs Nova Vida.....	172
Activitats de la delegació de Joventut.....	172
Visita de la consellera de Cultura al Museu Diocesà i Comarcal de Solsona.....	173
Retorn de les relíquies de sant Eudald al Martyrium de Sorba.....	174

Pelegrinatge sacerdotal visitant santuaris marians.....	175
Jornades pastorals al Seminari.....	175
Catecolònies diocesanes.....	243
Celebració al santuari de la Mare de Déu de Lord.....	243
Exercicis espirituals per a laics i capellans.....	244
Ruta d'estiu d'adolescents.....	244
Festa de sant Ramon Nonat.....	245
Festa Major de Solsona.....	245
Convivències d'inici de curs de la delegació de Joventut.....	245
Trobada de l'Hospitalitat de Lourdes.....	246
Visita pastoral del Sr. Bisbe.....	84, 176
Confirmacions.....	180, 247, 301
X aniversari de la beatificació de la Mare Janer.....	297
Activitats de la delegació de Joventut.....	297
Assemblea diocesana anual de Vida Creixent.....	298
Acte d'inauguració del retorn d'unes teles pintades a la catedral de Solsona ..	299
Recessos d'Advent al Seminari de Solsona.....	299
Trobada de mestres dels bisbats de Solsona i Vic.....	300
Premi Signum a Mn. Enric Bartrina.....	300
Trobada nadalenca de les cúries de Solsona i Vic.....	301

PATRIMONI

Martyrium de Sant Eudald de Sorba.....	78
Restauració del conjunt mural barroc de Sant Llorenç de Morunys.....	294

RENÚNCIA DEL BISBE DE SOLSONA

Nota de premsa del Bisbat de Solsona.....	187
Nomenament d'administrador apostòlic de Solsona.....	188
Crònica del dia 23 d'agost de 2021.....	189

SANTA SEU

XVI Assemblea general ordinària del Sínode dels Bisbes.....	111
---	-----

SANT PARE

Carta apostòlica en forma de Motu Proprio Spiritus Domini	3
Constitució apostòlica “Pascite Gregem Dei”	99
Carta apostòlica en forma de Motu Proprio “Antiquum Ministerium”	103
Motu proprio “Traditiones custodes” sobre l’ús de la litúrgia romana abans de la reforma de 1970	190
Homilia en l’obertura del Sínode	255
Missatge Urbi et Orbi de Nadal	258
Carta als matrimonis amb motiu de l’Any “Família Amoris Laetitia”	262

SECRETARIA GENERAL

Nomenaments	56, 161, 225, 291
-------------------	-------------------

SEMINARI MAJOR

Comptes 2020 i pressupostos 2021 de la residència sacerdotal del Seminari	70
Síntesi del 2n trimestre del Seminari Major	75
Resum de l’estiu.....	226
Ministeris de lector i acòlit de Francesc Domènech i Farres	226
Admissió als ordes de Rui Jordi Marques i Freire	227
Convivències dels seminaristes.....	227
Comptes del Seminari Major	228
Inici i inauguració de curs.....	292
Ritme d’estudis	292
Convivència i activitats vàries	293

SÍNODE

Nomenament dels membres de l’equip diocesà.....	230
Inici del Sínode a la nostra diòcesi	295

UNITATS PASTORALS PARROQUIALS

3 de desembre de 2021. Reunió de rectors	290
--	-----

